

РЕШЕНИЕ

№ 1940

гр. София, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Д.

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Татяна Д. Въззивно гражданско дело № 20231100500349 по описа за 2023 година

Производството по делото е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 10271/21.09.2022 г., постановено по гр. д. № 34526/2021 г. на СРС, 66-ти състав, частично са уважени предявените от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ №23Б срещу М. С. М., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. „Манастирски ливади“ и М. М. М., ЕГН *****, гр. София, ж.к. „Манастирски ливади“ установителни искиове с правна квалификация чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД вр. чл.150 ЗЕ, вр. чл.86, ал.1 ЗЗД, с което ответниците са осъдени да заплатят на ищеца сумите както следва: за ответника М. С. М., ЕГН ***** сума в размер на 69,10 лева, главница за доставена от дружеството топлинна енергия през периода от 01.05.2017 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 17.06.2021 год. до окончателното ѝ погасяване за топлоснабден имот с адрес: гр. София, ж.к. ****, с аб. №107120; сумата от 14,18 лева, представляваща лихва за забава за периода от 15.09.2018 год. до 20.05.2021 год. и сумата от 3,58 лева, представляваща главница за дялово разпределение за периода от 01.05.2018 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва за периода от 17.06.2021 год. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен иска за сумата от 0,87 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 30.06.2018 год. до 20.05.2021 год.; за ответника М. М. М., ЕГН *****: сума в размер на 483,70 лева, представляваща главница за доставена от дружеството топлинна енергия през периода от 01.05.2017 год. до 30.04.2019 год. за топлоснабден имот с адрес: гр. София, ж.к. ****, с аб. №107120, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 17.06.2021 год. до окончателното ѝ погасяване; сумата от 99,26 лева, представляваща лихва за забава за периода от 15.09.2018 год. до 20.05.2021

год. и сумата от 25,03 лева, представляваща главница за дялово разпределение за периода от 01.05.2018 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва за периода от 17.06.2021 год. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** иска като неоснователен за сумата от 6,09 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 30.06.2018 год. до 20.05.2021 год.

Недоволен от постановеното решение са останали ответниците, които в срока по чл.259, ал.1 от ГПК са подали въззивна жалба, с която оспорват решението в частта, с която са осъдени да заплатят суми на топлофикация за доставяна топлинна енергия. Въвежда твърдения за неправилност на обжалваното съдебно решение, нарушение на материалния и процесуалния закон и представените по делото доказателства. Оспорват да притежават качеството „потребител“ по смисъла на приложимите за спора нормативни актове, като излагат аргументи, че и двамата ответници живеят на адреси, различни от адреса на топлоснабдения имот и няма как реално да са потребители топлинна енергия, доставяна от дружеството, както и че нотариалния акт бил стар и не било установено по категоричен начин, че ответниците са собственици, респ. на вещни ползватели, което се изисква за да може едно лице да се определи като клиент на топлинна енергия. Оспорват редовността на призоваването на ответницата М. М. М., а от там и заключението на първоинстанционния съд, че подадения отговор на исковата молба е след законоустановения срок, като за узнаване за делото твърди да е датата на получаване на призовката от работодателя й. В тази връзка, моли съда да преразгледа въпроса относно погасяване на част от сумите по давност, след като приеме, че отговора на исковата молба е подаден в срок. Моли съда да отмени първоинстанционното решение и да постанови друго, с което да отхвърли изцяло исковите претенции. Претендира разноски.

Въззивната жалба е подадена от процесуално легитимирана страна, в законоустановения срок и срещу акт, който подлежи на обжалване. По същество е допустима и подлежи на разглеждане.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК ищецът – въззиваем не подава отговор на въззивната жалба.

Страните не представят нови доказателства и не сочат нови обстоятелства по смисъла на чл. 266 от ГПК.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта и по наличието на противоречие с императивните правни норми - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Постановеното по делото решение е валидно и допустимо.

По отношение правилността на решението настоящият състав на въззивния съд намира следното:

Производството по делото е образувано по предявени от "Топлофикация София" ЕАД против М. С. М. и М. М. М. обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответниците да заплатят на ищеца при квоти съответно 1/8 и 7/8, както следва: сумата от 552, 81 лв. за доставена от дружеството до топлоснабден имот с адрес: гр. София, ж. к. ****, аб. № 107120, топлинна енергия през периода от 01.05.2017 г. до 30.04.2019 г., ведно със законна лихва за периода от 17.06.2021 г. до изплащане на вземането, лихва за забава в размер на 113, 41 лв. за периода от 15.09.2018 г. до 20.05.2021 г., главница за дялово разпределение в размер на 28, 61 лв. за периода 01.05.2018 г. –

30.04.2019 г., ведно със законна лихва за периода от 17.06.2021 г. до изплащане на вземането, както и лихва за забава в размер на 7, 00 лв. за периода от 30.06.2018 г. до 20.05.2021 г. Претендира разноси.

В исковата молба и в молба от 02.08.2021 г. ищецът твърди, че ответниците са наследници на М.Т.Ц., Д.И.М., както и на Н. Д. М. и са собственици на процесния имот.

В срока по [чл. 131 ГПК](#) не е подаден писмен отговор от ответниците.

Това е така, понеже исковата молба е връчена за отговор на двамата ответници редовно /л. 56 и л. 57 на адреса, който фигурира за тях по ГРАО – както п. а., така и н. а. /л. 52/. Първото с. з., в което е даден ход на делото, е от 04.07.2022 г. За с. з. от 06.06.2022 г. ответницата е призована редовно чрез работодателя /л. 69/, а ответникът по реда на [чл. 41, ал. 2 ГПК](#), като е предупреден за тези процесуални последици с предходновръчените актове. В това с. з. от 06.06.2022 г. ответницата се е явила лично и съдът е уважил молбата ѝ да бъде отложено делото, за да си ангажира адвокат. Това е сторено от нея и последното с. з. от 04.07.2022 г. е първото, в което е даден ход на делото и ответниците са представлявани от адвокат. За това с. з. те са били уведомени от предходното с. з. В с. з. от 04.07.2022 г. са представени молби, именувани отговор на исковата молба, но съдът намира, че към 04.07.2022 г. срокът за отговор по [чл. 131 ГПК](#) е бил отдавна изтекъл. Предоставянето на част от книгата на ответницата в с. з. от 06.06.2022 г. е повторно и има правната стойност на извършена справка по делото. Съдът е предоставил препис от първоначалната искова молба, който е бил наличен по кората на делото. Това е посочено и в самия протокол.

Поради това молбата от 04.07.2022 г. е становище по делото, като се отчитат единствено непреклучираните твърдения. Ответниците не оспорват да са собственици на имота поради наследяване при посочените квоти; не оспорват доставката на ТЕ и размера на иска. Сочат, че не живеят в имота, а другаде, поради което не са потребители на ТЕ. Оспорват единствено наличието на облигационно отношение. Същите изявления са направени от процесуалния представител в о. с. з.

Докладът по делото е изменен при отчитане на тези твърдения.

В тежест на ищеца е възложено да докаже твърденията си, че ответникът е собственик или носител на правото на ползване относно сочените 2/5 ид. ч. от имота.

В тежест на ответниците е да докажат възраженията си относно погасяване по давност на сумите.

При правната квалификация, дадена от първоинстанционния съд, ищецът трябва да установи по реда на пълното и главно доказване следните кумулативни предпоставки на предявената претенция: възникването, съществуването, изискуемостта и размера на претендираните от него вземания, т.е. наличието на правоотношение между топлопреносното предприятие и ответника като потребител на топлинна енергия през процесния период; използването от ответника на претендираното количество топлинна енергия; стойността на топлинната енергия и изискуемостта на вземането.

Досежно възражението за нередовно връчване, въззивният съд намира същото за неоснователно, като съображенията за това са следните. Процесуалният закон урежда няколко хипотези на връчване на съобщения, а именно – лично (приравнени на което са връчването на представител и връчването на електронен адрес), на друго лице или чрез залепване на

уведомление, като също е нормативно уреден. Като от систематичното тълкуване на чл.46, ал.1 вр.ал.2, предл.2 ГПК следва извода, че като предпоставки за връчването на друго лице законът предвижда това друго лице да е навършило пълнолетие, да живее на адреса и да е съгласно да получи съобщението. Следователно, твърденията на процесуалния представител в тази насока са необосновани. От една страна, че „не знае кое е лицето С.“ са ирелевантни по въпроса за връчването, доколкото при установената пред първата инстанция собственост в полза на ответниците, която е обсъдена и по – надолу в настоящото съдебно решение, не може да се приеме за житейски оправдано и логично ответниците да не са запознати кой и на какво основание пребивава в имота им. От друга страна, твърдението във въззивната жалба за нередовност на връчването, че съобщението и за ответницата било връчено на баща ѝ, който поради здравословни проблеми не е успял да ѝ предаде нейният екземпляр от исковата молба, също е несъстоятелно. Няма как съобщението да е получено веднъж от лицето, отразено на гърба на същото и втори път от бащата на ответницата – втория ответник по делото. С протокол от открито съдебно заседание от 28.04.2022 год., т.е. при вече образувано дело, първоинстанционния съд е постановил извършването на служебна справка от НОИ за трудовите отношения на ответницата за призоваването и явяването ѝ по делото, а не за подаването на отговор от нейна страна. Всяко лице има установено в Закон за гражданската регистрация задължение при промяна на постоянния или настоящия адрес да заявява промяната, като и в двата случая заявлението се подава в общината, района, кметството или населеното място, където лицето избира да бъде вписано в регистъра за населението. Ответниците не могат да се ползват от недобросъвестното си поведение, след като очевидно не са заявили и декларирали промяната в адресите, на която се позовава и процесуалния представител.

В процесния случай, съдът намира, че страните по делото са в облигационно правоотношение при общи условия. Установи се, че процесния топлоснабден имот се намира в сграда, за която е сключен договор за топлоснабдяване и през отоплителните периоди на процесния период до сградата е доставяна топлинна енергия, поради което и до процесния топлоснабден имот. В качеството си на клиент на топлинна енергия ответника дължи на ищеца суми за топлинна енергия за отопление, за топлоенергия, отдадена от сградна инсталация и за услуга дялово разпределение съразмерно с притежаваното от него право на собственост. В мотивите на тълкувателното решение е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от ДКЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. С оглед на изложеното, собственикът или титуляр на вещно право на ползване в имот, под режим на етажна собственост, по презумпция на закона се смята потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия. Договорът за доставка на топлинна енергия за даден имот, част от сграда, намираща се в режим на етажна собственост, може да бъде както изричен писмен (при постигане на съгласие относно същественото съдържание на договора), така и презюмиран (сключен със самия факт на придобиване на собствеността или вещното право на ползване), като всеки нов договор за този имот, сключен по който и да е от двата начина (изричен или презюмиран), преустановява действието за в бъдеще на предходно сключен договор за същия имот с друго лице.

(Решение № 14744 от 5.09.2023 г. на CPC по гр. д. № 168/2023 г.).

Понятието "потребител на топлинна енергия за битови нужди" е определено в § 1, т. 42 ДР ЗЕ (отм.), действал до 17.07.2012 г.: физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване. След отмяната на § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г., се въвежда понятието "клиент на топлинна енергия", което е еквивалентно по смисъл на понятието "потребител на топлинна енергия". Съгласно новата редакция на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, действаща през исковия период м. 10. 2017 г. – м. 04.2019 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че, предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

С оглед на това собственикът или титуляр на вещно право на ползване на имот в сграда – етажна собственост, се явява потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. По силата на закона между битовия потребител и топлопреносното предприятие възниква правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия без да е необходимо изричното им приемане от потребителя. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия. *(Решение № 4846 от 20.09.2023 г. на СГС по в. гр. д. № 10142/2021 г., Решение от 24.10.2019 г. на ОС - Ямбол по в. гр. д. № 172/2019 г.).*

В процесния случай, съвкупната преценка на представените по делото доказателства, а именно: Нотариален акт за собственост на апартамент (жилище) по чл.45-г от ЗПИНМ №84, том XXXVI, дело №7284 от 28.12.1974 год. на Г.М. нотариус при Народен съд – гр. София и Удостоверение за наследници изх.№РКС21-ТД26-911 от 22.07. 2021 год. на СО, район „Красно село“ и Удостоверение за наследници с изх.№ РКС21-ТД26-912 на СО, район „Красно село“, се установява, че имотът е придобит от М.Т.Ц. и Д.И.М., които имат дъщеря и от брака си – Н. Д. М., като след смъртта на двамата настъпила съответно на 30.08.2001 год. и на 10.06.2019 год., и на дъщеря им на 05.09.2010 год. (починала преди майка си), наследници са останали съпругът и дъщерята на Н. Д. М. – М. С. М., единият ответник и М. М. М. – вторият ответник. Следователно, притежаваното от ответниците право на собственост се установява по делото, че е в резултат на настъпило наследствено правопримство от починалия им баща – С.И.М..

Възражението, че нотариалният акт датира много назад в годините и не бил годен да установи право на собственост, въззивният съд намира неоснователно. Нотариалният акт, установяващ правото на собственост върху процесния имот е приложен към исковата молба, която е предоставена на ответницата в открито съдебно заседание на 06.06.2022 год., в което делото се отлага именно с оглед организиране защитата на ответницата. За ответницата е била налице

възможност да оспори така представения нотариален акт, което тя не само, че не е сторила, а и е признала факта, че процесния имот е придобит в режим на съпружеска имуществена общност през 1974 год. Аргумент за това е предоставения протокол от съдебно заседание, проведено на 04.07.2022 год., където процесуалният представител на ответниците заявява, че „не оспорва, че имота е придобит в режим на съпружеска имуществена общност през 1974 год.“. Оспорването на нотариалния акт и правото на собственост, което удостоверява пред въззивната инстанция в този случай е недопустимо. Съгласно разпоредбата на чл.193, ал.1 от ГПК, заинтересованата страна може да оспори истинността на документ най-късно с отговора на съдопроизводственото действие, с което той е представен, като изречение второ предвижда, че при представяне на документа в съдебно заседание, оспорването може да бъде направено най-късно до края на заседанието. Доколкото се намираме в хипотезата на изречение второ, ответницата е имала възможността да оспори документа в края на открито съдебно заседание от 06.06.2022 год.. Дори ако се приеме, че отлагането на делото с оглед запознаването ѝ с документите и организиране на защитата ѝ оставя тази възможност и за следващото открито съдебно заседание, оспорването на документа се е преклудирало на 04.07.2022 год. При всички положения, възражение в тази насока не може да се направи едва пред въззивна инстанция.

С оглед гореизложеното, обжалваното решение е правилно и законосъобразно в обжалваната му част, поради което следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото, „Топлофикация София“ ЕАД има право на разноски в размер на 300 лева, представляващи заплатено юрисконсултско възнаграждение.

Предвид цената на исковете, настоящото решение не подлежи на касационно обжалване, съобразно с ограничението по чл. 280 ал. 3, т. 1 ГПК /изм. ДВ, бр. 100/21. 12. 2010 год., ДВ, бр. 50/2015 год., ДВ, бр. 86/2017 год./.

По изложените мотиви, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 10271/21.09.2022 г., постановено по гр. д. № 34526/2021 г. на СРС, 66-ти състав, частично са уважени предявените от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ №23Б срещу М. С. М., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. „Манастирски ливади“ и М. М. М., ЕГН *****, гр. София, ж.к. „Манастирски ливади“ установителни искиове с правна квалификация чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД вр. чл.150 ЗЕ, вр. чл.86, ал.1 ЗЗД, с което ответниците са осъдени да заплатят на ищеца сумите както следва: за ответника М. С. М., ЕГН ***** сума в размер на 69,10 лева, главница за доставена от дружеството топлинна енергия през периода от 01.05.2017 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 17.06.2021 год. до окончателното ѝ погасяване за топлоснабден имот с адрес: гр. София, ж.к. ****, с аб. №107120; сумата от 14,18 лева, представляваща лихва за забава за периода от 15.09.2018 год. до 20.05.2021 год. и сумата от 3,58 лева, представляваща главница за дялово разпределение за периода от 01.05.2018 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва за периода от 17.06.2021 год. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен иска за сумата от 0,87 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 30.06.2018 год. до 20.05.2021 год.; за ответника М. М. М., ЕГН

*****: сума в размер на 483,70 лева, представляваща главница за доставена от дружеството топлинна енергия през периода от 01.05.2017 год. до 30.04.2019 год. за топлоснабден имот с адрес: гр. София, ж.к. ****, с аб. №107120, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 17.06.2021 год. до окончателното ѝ погасяване; сумата от 99,26 лева, представляваща лихва за забава за периода от 15.09.2018 год. до 20.05.2021 год. и сумата от 25,03 лева, представляваща главница за дялово разпределение за периода от 01.05.2018 год. до 30.04.2019 год., ведно със законната лихва за периода от 17.06.2021 год. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** иска като неоснователен за сумата от 6,09 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 30.06.2018 год. до 20.05.2021 год.

ОСЪЖДА М. С. М., ЕГН ***** и М. М. М., ЕГН ***** и двамата с адрес : гр. София, ж.к. „Манастирски ливади“ да заплатят на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046 сумата от 300 лева, представляваща заплатено възнаграждение на юрисконсулт за въззивното производство.

Решението е постановено при участието на „Техем Сървисис“ ЕООД, трето лице-помагач на страната на „Топлофикация София“ ЕАД.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно разпоредбата на чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____